

Tek Hücreli Yalnızlıklar

— marcel · 27 Ekim 2012

tek hücreli yalnızlıklar
mikroskopla görülebilen sıkıntı tanecikleri
yeni bir buluş değil elbette
bir tek toprak direniyor rüzgara

cinaslı ihtiraslar
kendini tekrar eden sızıntılar
"ellerime gel" diyen arabesk güvensizlikler
"kalkalım artık, geç oldu bu yalanlara" kibarlıkları
kimdi bana o, yıllar evvel :
"kirpiklerin ne güzel ve uzun" diyen,
bir hatırlasam, çerçevesi bir anı armağan edeceğim ona

"durumu nasıl doktor bey?"
-latince söylesem daha mı az üzülürsünüz?

karşılıksız çıkan ilişkiler
sahte-kar-laştırabildiklerimizden onlar

- söyle bana sevgilim ?
- neden en ulaşılmaz olan hep gerçek oluyor?
(yani, yani, yani, bir piyanist sükuneti işte.)

bir daha almayalım bu yokuşlardan
iki günde rengi atıyor
rengimiz atıyor
çıkamıyoruz sonra
çıkamıyoruz bu ayıpları

- bugün tüm mutsuzluklar online-
bayramın mübarek olsun, bye bye türkçe

- geldik mi? daha ne kadar yolumuz kaldı?
-bir sevişme arefesinde daha tüm düşlediklerimin
dudaklarından öper, selam ederim

-şiiir -----) 41 km ileride
arkalı önlü levhalar :
"hoş geldiniz, güle güle."

kurgusal bir ayrılı
ne kadar müsaitiz unutkanlıklara,
daha dün,
teşrifatçılık yapıyorduk rüyalarımızda
yer gösteriyorduk düşlerimize
bu nasıl bir lobi çalışmasıdır, acılarla işbirlikçi
yanılıyorsun, bu yalnızlıktan bu kadar kolay,
sıyrılacağını sanıyorsan.
yanıltıyorsun bu yalnızlığı

tek hücreli bir yalnızlık etkisi
ben de sonradan öğrendim güllerin aslında kör olduğunu
yalnızca kırmızısıyla hissedebildiklerini
dilimde yaralı bir martı dövmesi
ki hep tadı damağımda kalıyor, simsiyah özlemler gibi
bazen öyle düşünüyorum işte :
"müstahak, müstahak tüm bu yersiz iç geçirmeler."
zaten aramızda kalsın :
"sadece ağzına kadar düş doldurulmuş bir rüyada yüzebilirim ben."

geç oldu,
kalkalım, artık
artık, kalkalım
artıkları-mızı almadan ve unutarak-
"ziyaretin ağlatmayı makbuldür."
ama hep ağlasak da şehvetle...

Oktay Coşar